

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci

žalobkyně: **S. P.**, narozena dne X
státní příslušnice U.
t. č. bytem P., R.
zastoupena advokátkou Mgr. Michaelou Radoušovou
sídlem Praha 1, Haštalská 760/27,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-24/LE-BE05-BE04-2017, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

- 1 Žalobkyně podala žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, kterým jí žalovaný mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), neudělil. Žalobkyně uvedla, že nezákonnost rozhodnutí spatřuje v nesprávném právním posouzení věci a v neúplnosti skutkových zjištění.
- 2 Uvedla, že má za to, že v řízení nebyly přesně a úplně zjištěny veškeré skutečnosti,

týkající se její osoby, povahy nebezpečí, které jí hrozí a možnosti ochrany před tímto nebezpečím v zemi jejího původu, jejích osobních, rodinných a sociálních poměrů a vazeb k území ČR. Zejména poukázala na to, že jí v případě návratu do země jejího původu-na Ukrajinu-důvodně hrozí nebezpečí ze strany jejího bývalého manžela a to v podobě ohrožení zdraví nebo života. Bývalý manžel ji za trvání manželství fyzicky napadal, po rozvodu manželství jí opakovaně vyhrožoval a to i prostřednictvím třetích osob po jejím odchodu z Ukrajiny. Toto nebezpečí stále trvá, osoby pocházející ze Zakarpatské oblasti mají o sobě zpravidla dobré informace. Důvodná obava z těchto hrozeb byla hlavním důvodem jejího odjezdu z Ukrajiny a rovněž důvodem, pro který se na Ukrajinu již nevracela. Příslušné ukrajinské orgány, zejména orgány činné v trestním řízení, nebyly a ani v případě jejího návratu nebudou schopny zajistit její ochranu, a to jednak s ohledem na nízkou úroveň objasňování trestné činnosti ukrajinskými státními orgány, jednak pro značnou míru korupce. S ohledem na tyto skutečnosti nepodala nikdy, jak před rozvodem, tak po rozvodu, na žalobce trestní oznámení, ani neučinila žádný jiný obdobný krok. Pokud by se totiž ukrajinské orgány věcí zabývaly, pak by zřejmě bývalému manželovi uložily toliko vykázání ze společného obydlí na dobu nejvýše 10 dnů. Vedle toho se žalobkyně v případě, že by učinila trestní oznámení, obávala msty manžela.

- 3 Dále žalobkyně uvedla, že již nemá v zemi původu žádné žijící příbuzné, všichni blízcí rodinní příslušníci žijí trvale v ČR. Na základě povolení k dlouhodobému pobytu v ČR žijí obě dcery žalobkyně a na základě povolení k trvalému pobytu zde žijí oba její bratři a neteř. Se všemi těmito osobami má blízký vztah a je s nimi v pravidelném kontaktu. Na Ukrajině nemá naproti tomu žádné sociální vazby a nebyla tam od r. 2002. Na Ukrajině také nemá žádnou možnost bydlení, nemá tam žádnou nemovitost.
- 4 Žalobkyně tvrdila, že v případě jejího návratu na Ukrajinu jí důvodně hrozí smrt nebo přinejmenším násilné jednání vůči ní s možným následkem těžké újmy na zdraví, přičemž je třeba předpokládat, že ukrajinské státní orgány nebudou schopny zajistit její ochranu. Vedle toho by žalobkyně byla nucena jako žena v téměř 50 letech věku žít osaměle a bez prostředků v zemi, ve které nepobývala 15 let a ve které nemá žádné osobní, rodinné ani sociální zázemí, bez jakékoliv možnosti bydlení, bez možnosti kontaktu s příbuznými a bez jakékoliv podpory z jejich strany. Došlo by tudíž ke zpřetrhání veškerých osobních, rodinných a sociálních vazeb, zejména ke ztrátě jakéhokoliv kontaktu s nejbližšími příbuznými.
- 5 Pokud žalovaný vycházel při zjišťování skutkového stavu z výpovědi žalobkyně učiněné v rámci řízení o správním vyhoštění dne 6. 2. 2017 a pokud byl protokol o tomto výsledku podkladem pro závazné stanovisko k vycestování žalobkyně, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na str. 2 a 4 odůvodnění, pak žalobkyně poukázala na to, že v tomto výsledku nebyly uvedeny správně skutečnosti, týkající se zejména osoby žalobkyně, jejích osobních, rodinných a sociálních poměrů a možnosti návratu do země původu, což žalobkyně odůvodnila tím, že při tomto výsledku byla po celou dobu v šoku po té, co byla hlídkou Policie ČR omezena na osobní svobodě, byla jí přiložena pouta a byla zadržena v cele předběžného zadržení. Ocitla se v pro ni bezvýchodné situaci, bez znalosti českých právních předpisů a bez možnosti porady rodinných příslušníků

nebo krajanů a bez případné právní pomoci advokáta. Nebyla tudíž schopna uvést veškeré rozhodné skutečnosti ani si plně uvědomit důsledky své neúplné výpovědi. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je tedy založeno na podkladech obsahujících nesprávná skutková zjištění.

- 6 Žalobkyně namítla, že žalovaný její věc nesprávně právně posoudil, když vyslovil závěr, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů. Původcem pronásledování žadatele nemusí být pouze státní orgány, ale i soukromé subjekty. V této souvislosti odkázala na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č.j. 1 Azs 86/2008-101, v němž NSS vyslovil závěr, že ani ze zákona o azylu nelze vyvodit závěr, podle něž by musel žalobce prokázat, že byl pronásledován přímo státními orgány, nebo státní orgány podporovaly činnost soukromých osob. Pokud tedy žalovaný vyslovuje závěr, že „mezinárodní ochranu ve formě azylu lze ...udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů“, je takový závěr žalovaného nesprávným právním posouzením věci. Pokud žalovaný poukazuje na možnost žalobkyně obrátit se na ukrajinské státní orgány, pak žalobkyně uvedla, že tyto orgány by nebyly schopny zajistit její ochranu a to s ohledem na celkový jejich stav, nedostatečnou činnost a efektivnost, jakož i na míru korupce. Nevyužití možnosti domáhat se pomoci vnitrostátní ochrany není za takových okolností důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany, když příslušné státní orgány nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit její ochranu. Žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č.j. 1 Azs 86/2008-101 s tím, že tento závěr žalovaného je nesprávným právním posouzením věci.
- 7 Žalobkyně dále namítla, že uvedla skutečnosti, které zakládají důvod pro udělení humanitárního azylu, resp. namítla, že s ohledem na tyto skutečnosti by neudělení humanitárního azylu bylo nepřiměřenou tvrdostí, neboť v případě jejího návratu do země původu by v důsledku všech uvedených okolností byla její situace mimořádně nepříznivá. V souladu s komentářovou literaturou může být důvodem pro udělení humanitárního azylu i závažná újma hrozící v případě návratu do vlasti a za takovou lze jistě považovat i hrozbu smrti nebo těžké újmy na zdraví, jako to je v jejím případě a narušení základních rodinných vazeb. S ohledem na to má žalobkyně za to, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, pokud dospěl k závěru, že v jejím případě není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu. Žalobkyně poukázala na to, že v případě návratu do země původu by bylo ohroženo její právo na život a na zdraví a tělesnou integritu a právo na rodinu. Uvedla, že správní orgány ve svém správním uvážení nejsou zcela neomezené a nemohou si počínat zcela libovolně, zejména když pro určitý typ rozhodování existuje ustálený výklad a ustálená soudní praxe. Namítla také, že v té části odůvodnění rozhodnutí, ve které se žalovaný zabývá možností udělení azylu z humanitárních důvodů, je odůvodnění kusé, žalovaný se nevyjadřuje ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl, z jakého konkrétního důvodu neshledal ve skutečnostech, které uvedla, důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Z tohoto důvodu má žalobkyně za to, že rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění je nepřezkoumatelné.
- 8 Rovněž pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o

azyly, není podmínkou pro její udělení hrozba újmy pouze ze strany státních orgánů, ale původci této hrozby mohou být i soukromé osoby, pokud státní orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnout před vážnou újmou ochranu, jako to je v případě žalobkyně. V tomto směru žalobkyně odkázala na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 48/2008-57. Uvedla, že i v otázce doplňkové ochrany žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Ve smyslu rozhodnutí NSS č.j. 5 Azs 50/2008-62 ze dne 31. 10. 2008 je třeba hrozbu zabití nebo újmy na zdraví žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy závěr žalovaného o neexistenci takové hrozící vážné újmy je nesprávným právním posouzením věci. Z tohoto rozsudku rovněž vyplývá, že nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby se obracel na příslušné orgány státu svého původu, pokud nejsou schopny nebo ochotny poskytnout účinnou ochranu. Žalobkyně se na příslušné orgány neobracela, přičemž důvody uvedla jak ve správním řízení, tak v této žalobě. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že nejsou v případě žalobkyně splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, pak věc nesprávně právně posoudil.

- 9 Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal jí právo na náhradu nákladů řízení.
- 10 Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba není oprávněná. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobkyně z bývalého manžela, který jí vyhrožoval a dále snaha o legalizaci pobytu po té, co byla zadržena pro nelegální pobyt a umístěna za účelem vyhoštění do zařízení pro zajištění cizinců. Obavy žalobkyně z bývalého manžela, pro které se údajně nemůže vrátit do vlasti, neshledal správní orgán odůvodněné a považuje je za účelovou snahu vytvořit své údajné obavy z návratu do vlasti po té, co se jí po téměř patnácti letech života v ČR, z větší části nelegálního pobytu, nepodařilo legalizovat pobyt, bylo jí uděleno správní vyhoštění a byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace tohoto vyhoštění. Žalobkyně nehovořila ani o jediném konkrétním incidentu s bývalým manželem, přesto, že po rozvodu žila ve vlasti ještě dalších šest let do doby, než odcestovala v r. 2002 do ČR. V rámci správního řízení o vyhoštění žalobkyně uvedla, že neexistuje žádný důvod, pro který by nemohla odcestovat do vlasti, ani by tam nebyla ničím ohrožena. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že s bývalým manželem není v žádném kontaktu. Žalovaný dále konstatoval, že v případě jakýchkoliv problémů s bývalým manželem by se jednalo o aktivity čistě soukromého subjektu, nikoliv ukrajinských státních orgánů nebo bezpečnostních složek, navíc z důvodů osobních, spočívajících zejména ve špatných vztazích. Žalobkyně má v případě problémů se soukromou osobou páchající trestnou činností možnost její jednání řešit obrácením se s žádostí o pomoc na oficiální ukrajinské státní orgány nebo bezpečnostní složky. Správní orgán uvedl, že i nadále zastává názor, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b)

zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné skutečnosti, než uvedené v tomto ustanovení, nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Na základě posouzení případu žalobkyně žalovaný také azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil. Žalovaný uvedl, že také neshledal v případě žalobkyně důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně se při řešení svých potíží v zemi původu neobrátila se žádostí o pomoc na orgány a instituce, které jsou jí v její vlasti k dispozici. Nedala tak státním orgánům a dalším institucím ve své vlasti možnost poskytnout jí ochranu před vyhrožováním jejího manžela. V případě žalobkyně správní orgán neshledal skutečnosti uvedené v § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. O tom, že by žalobkyně z vlasti cíleně odejela za účelem vyhledání ochrany v zahraničí, její postup po příjezdu do ČR nesvědčí. O azyl je totiž nutno požádat bezprostředně po té, co má k tomu žadatel příležitost. Z řízení ve věci žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že takto nepostupovala. Správní orgán dodal, že legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Konečně žalovaný uvedl, že má za to, že se v řízení nedopustil žádné nezákonnosti, rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečných podkladů a tvrzení žalobkyně, kterými se správní orgán podrobně a individuálně zabýval, neshledal azylově relevantní. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

- 11 U jednání soudu žalobkyně setrvala na svém návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu, že její věc nesprávně posoudil po právní stránce, neboť nevzal v úvahu, že jí může hrozit nebezpečí ze strany soukromých osob. Žalovaný také nesprávně posoudil splnění podmínek humanitárního azylu, protože všechny okolnosti jejího případu, zejména hrozící újma na zdraví a životě v případě návratu do vlasti a újma na soukromém životě, jsou samy o sobě podmínkami pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný podle jejího názoru také nesprávně zjistil skutkový stav, když vycházel z protokolu policie při jejím zadržení 6. 2. 2017 a vzal ho za podklad rozhodnutí, neboť tam vypovídala ve stresu, bez jakékoliv opory a proto tam uvedla některé nepravdy. Žalobkyně slyšena jako účastnice řízení uvedla, že do Čech přijela na měsíční vízum, důvod, proč si ho neprodloužila, nemohla uvést, prostě to nechala být. Za 2-3 měsíce ztratila pas a uvedla, že taky nemůže uvést, proč si nevyřídila ukrajinský pas a místo něj si koupila pas rumunský, který měl být pravý. Před odchodem do ČR bydlela s dětmi a matkou v domě, ve kterém její manžel nebydlel, ale docházel do domu, otevřel si sám, nebo vykopl dveře a vyhrožoval jí, že ji zabije, pokud ho bude žalovat. Proč si nezařídila legální pobyt, když je v nebezpečí, neví. V současné době ji živí děti a je na propustce z pobytového střediska. Bývalý manžel jí při návštěvách rozbil nos, čelo a poranil obličej, musela jít k lékaři na stehy. I v době, kdy byla v ČR, zjišťoval její pobyt, telefonoval jí a vzkazoval, že ji najde. Jejich dům sestra prodala a ona se již nemá kam vrátit. Na Ukrajině od r. 2002 nebyla, nejela ani na pohřeb své matky, protože se bála manžela. Je jí od sousedů známo, že v případě manželských neshod může policie uvěznit manžela na 10-15 dní, po té ho musí propustit, takže si dále dělá, co chce.
- 12 Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí je správné. Uvedla, že žalovaný nesouhlasí s tím, že věc nesprávně posoudil po právní stránce. Zdůraznila, že žalobkyně nepožádala o pomoc státní orgány země původu a ani v průběhu pobytu na území ČR si nezajistila zákonný pobyt.

- 13 Ze správního spisu soud zjistil:

Dne 6. 2. 2017 vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, pod č.j. KRPA-43867-19/ČJ-2017-000022 rozhodnutí, kterým uložilo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců, správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU stanovilo v délce 4 roky.

- 14 Dne 13. 2. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru provedeném k této žádosti žalovaným žalobkyně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, je rozvedená a má dvě dospělé dcery. Poslední místo pobytu na Ukrajině měla v obci U. v Zakarpatské oblasti. Do ČR přicestovala na vízum v r. 2002, cestovní doklad ztratila. O mezinárodní ochranu požádala proto, že v ČR má příbuzné, na Ukrajině nikoho nemá, nemá se kam vrátit. Z Ukrajiny utekla před svým bývalým manželem, který ji ohrožoval a pronásledoval. Proto se na Ukrajinu už nevrátila.

- 15 Uvedla také, že si pořídila rumunský doklad totožnosti, opatřila si ho prostřednictvím známých. Na Ukrajině v obci U. bydlela v domě s matkou a sestrou, obě již zemřely a ona neví, co se s domem stalo. Uvedla, že netuší, proč na policii uvedla jako důvod svého odchodu z vlasti práci, skutečným důvodem byl její manžel. Na území ČR pobývala v P., živila se brigádami. S manželem se rozvedla asi před 21 roky, není s ním v kontaktu, ale obává se ho. Rozvedla se, protože ji manžel bil a vyhrožoval jí zabitím, jestli od něj odejde. Napadání manželem na policii neohlásila, protože by ho možná zavřeli na deset dní, pak ho pustili a bylo by to ještě horší. Domnívá se, že jí stále od něj hrozí nebezpečí, říkají jí to její děti, sousedé i známí. Její problémy by nevyřešilo ani přestěhování v rámci Ukrajiny, protože to nejde bez peněz. Uvedla, že jedna její dcera již bydlí v ČR, druhá se sem bude stěhovat. O mezinárodní ochranu požádala až po svém zadržení, protože o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu nevěděla. Pokud by to věděla, požádala by o ni ihned. Uvedla také, že na Ukrajině neměla žádné problémy se státními orgány, ani nebyla veřejně aktivní.

- 16 Dne 10. 4. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledovaná pro uplatňování politických práv a svobod, a nedospěl k závěru, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

- 17 Ohledně tvrzených obav z ohrožení ze strany bývalého manžela správní orgán konstatoval, že tyto obavy neshledal odůvodněnými, po té, co se žalobkyni po téměř 15 letech většinou nelegálního pobytu v ČR, nepodařilo svůj pobyt legalizovat. Poukázal na to, že žalobkyně konkrétně nehovořila ani o jednom incidentu s manželem. Po rozvodu manželství žalobkyně žila na Ukrajině ještě 6 let a uvedla, že nezná důvod, pro který by nemohla vycestovat zpět a ani by tam nebyla ničím ohrožena. Správní orgán se proto domnívá, že tyto důvody žalobkyně uvedla s cílem zabránit svému vyhoštění. Případně problematické jednání manžela mohla žalobkyně ohlásit oficiálním orgánům Ukrajiny. Správní orgán z uvedených

důvodů konstatoval, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b).

- 18 Dále správní orgán uvedl, že nezjistil v případě žalobkyně zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Zabýval se v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je plně právně způsobilou osobou, schopnou si zabezpečit svoje životní potřeby prací. Rovněž její zdravotní stav je podle jejího prohlášení v pořádku. Žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že její osobní rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Správní orgán připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze a jenom za výjimečných okolností v případech, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně však správní orgán takové skutečnosti neshledal.
- 19 Při posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel správní orgán především z výpovědi žalobkyně a také ze shromážděných zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a konstatoval, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla vystavena na Ukrajině skutečnému nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně vycestovala z Ukrajiny z ekonomických důvodů a z důvodů problémů s manželem, a z jejích výpovědí nevyplývalo, že by na Ukrajině čelila jakýmkoliv problémům ze strany ukrajinských státních orgánů a bezpečnostních složek. Konstatoval, že jde o osobu, proti které nebylo na Ukrajině vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném jednání vůči její osobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu vůbec označit. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
- 20 Správní orgán v případě žalobkyně také posuzoval otázku, zda jí v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a v této souvislosti si obstaral aktuální informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině, konkrétně Zakarpatské oblasti, kde žalobkyně naposledy žila a je hlášena k pobytu. Obce U., která se nachází v Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny a kde žalobkyně trvale žila, se zhoršená bezpečnostní situace netýká. Žalobkyně také v průběhu správního řízení nezmínila žádné problémy, které by měla mít z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině.
- 21 Správní orgán závěrem konstatoval, že případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelkou nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR a dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
- 22 Správní orgán shrnul, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky zákona o

- azyly pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu jí proto neudělil.
- 23 Krajský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a věc posoudil takto.
- 24 Žalobkyně uvedla, že nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřuje v tom, že přesně a úplně nezjistil veškeré skutečnosti týkající se její osoby, povahu nebezpečí, které jí hrozí a možnosti ochrany před tímto nebezpečím v zemi původu a také vazby k území ČR.
- 25 Tuto námitku žalobkyně nepovažuje soud za důvodnou. Pokud jde o osobu žalobkyně a její vazby jak k ČR, tak k zemi původu, žalovaný vycházel při posouzení věci ze všech skutečností, které žalobkyně v řízení uvedla, přičemž pouze z údajů, které žalobkyně uvedla v řízení o správním vyhoštění nevycházel, jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí. Také pokud jde o povahu tvrzeného nebezpečí hrozícího její osobě, vycházel žalovaný ze všeho, co žalobkyně v řízení uvedla. Žalobkyně nemůže namítat, že žalovaný, pokud jde o tyto okolnosti, nezjistil řádně skutkový stav, neboť žalovaný nemá možnost zjistit skutečnosti týkající se její osoby jiným způsobem, než z její výpovědi a to také učinil. Pokud jde o možnost její ochrany v zemi původu před tvrzeným nebezpečím, žalovaný vycházel ze zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které pro toto řízení shromáždil a soud má za to, že skutkový stav v tomto ohledu zjistil dostatečně. Žalovaný pro řízení za účelem objasnění bezpečnostní situace a ochrany lidských práv v zemi původu žalobkyně obstaral Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016 a ze dne 25. 7. 2016, Informaci OAMP Ukrajina-domácí násilí z 13. 2. 2017, Informaci Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 - posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině-aktualizace č. 3, Zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16. 11. 2015 do 15. 2. 2016 ze dne 3. 3. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017-Ukrajina ze dne 12. 1. 2017, Zprávu Freedom House, Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2017 - Ukrajina ze dne 22. 2. 2017, Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze rok 2015 z 13. 4. 2016 a Informaci MV Velké Británie, Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk z ledna 2016.
- 26 Popsané obavy žalobkyně ze strany bývalého manžela nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na znění těchto ustanovení zákona o azylu je třeba konstatovat, že uvedené obavy nelze podřadit ani pod jedno z písmen daných ustanovení. Podle těchto ustanovení lze totiž žadateli azyl udělit pouze, pokud je pronásledován pro jeden z taxativně vymezených důvodů, přičemž písmeno a) tohoto ustanovení dopadá na případy pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a písmeno b) na odůvodněný strach žadatele z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Není-li příčinou výhrůžek směřujících vůči žalobkyni žádný z uvedených důvodů, nelze žalobkyni azyl podle těchto ustanovení udělit.
- 27 Podle § 14 zákona o azylu lze udělit azyl z humanitárního důvodu a to tehdy, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, musí však jít o případ hodný zvláštního zřetele. Z dikce tohoto právního

ustanovení – „ lze udělit azyl“ – je zřejmé, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je na posouzení správního orgánu, nakolik konkrétní okolnosti uváděné žadatelem o udělení azylu posoudí jako okolnosti hodné zvláštního zřetele. V daném případě správní orgán uvedl, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou si zabezpečit svoje životní potřeby prací. Rovněž její zdravotní stav je podle jejího prohlášení dobrý. Po posouzení osobní situace žalobkyně a poměrů v zemi původu dospěl žalovaný k závěru, že humanitární azyl neudělí. Udělení azylu z humanitárního důvodu je výlučně věcí volné úvahy správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá soudnímu přezkumu jen z toho hlediska, zda jeho závěr vychází z dostatečných podkladů a je logicky správný. Soud v této věci zjistil, že osobní poměry žalobkyně rozhodné pro posouzení, zda splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, byly objasněny dostatečně a závěr správního orgánu, že žalobkyni neuděluje humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, není se shromážděnými podklady v logickém rozporu.

- 28 Žalobkyně také namítala, že v důsledku vyhrožování ze strany jejího manžela jí hrozí vážná újma, případně smrt a z tohoto důvodu jí měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Soud v souvislosti s možností udělit doplňkovou ochranu uvádí, že v řízení musí být zjištěno, že v případě vrácení žadatele na Ukrajinu, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, ovšem ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za vážnou újmu ve smyslu tohoto ustanovení je považováno pouze uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování žadatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
- 29 Žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil, z jakých důvodů nemá žalobkyně na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nárok, po té, co u žalobkyně neshledal důvodné obavy z hrozby některé v zákoně přímo definované vážné újmy. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť toto ustanovení nedopadá na obavy žalobkyně ze soukromé osoby, a to zvláště za situace, kdy se neobrátila se žádostí o ochranu na ukrajinské orgány. Ze zprávy Ministerstva vnitra, Ukrajina – Domácí násilí – Aktuální situace, legislativa, státní a nestátní ochrana, azylové domy, kterou zajistil žalovaný, vyplývá, že podle neziskové organizace Centrum pro informace o lidských právech (dále jen CIPC) vycházející ze statistik policie a ministerstva sociální politiky, které se primárně problémem domácího násilí zabývá, registrovala v r. 2016 policie 127 478 případů domácího násilí, z toho 982 se týkalo dětí a celkem v 5 303 případech bylo zahájeno vyšetřování, resp. soudní řízení. Za rok 2015 se podle CIPC na policii obrátilo 103 tisíc osob kvůli domácímu násilí, z nichž byla převážná většina žen. V r. 2015 vydala policie 41 000 policejních varování a ochranných opatření vztahujících se na domácí násilí jen během prvních šesti měsíců. Do září 2014 přijala policie 85 200 stížností na domácí násilí a za stejnou dobu vydala 68 198 varování a ochranných opatření....Návrh nového zákona o prevenci a boji proti domácímu násilí předpokládá zavedení jediného rejstříku případů, do něhož budou zaznamenány všechny případy domácího násilí včetně viníků, dále vymezuje základní pojmy, přesněji určuje odpovědnost jednotlivých orgánů nebo nastavuje základní mechanismy ochrany. Navíc text trestního zákoníku bude doplněn o článek 126 – 1

domácí násilí. V souvislosti s novým zákonem dojde podle některých médií ke zpřísnění trestů, původní zákon definoval podle MZV USA některé tresty relativně mírně, např. pětidenní zadržení. Z výše uvedené zprávy tedy vyplývá, že domácí násilí nenechají státní orgány Ukrajiny bez povšimnutí a že se jím skutečně zabývají, ovšem pouze tehdy, když je jim případ násilí nahlášen. Zcela výjimečně je možné posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu pronásledování soukromou osobou, ovšem za podmínky, že státní orgány ochranu poskytnout nechtějí nebo neposkytují. Předpokladem však je, že se pronásledovaná osoba na tyto orgány se žádostí o pomoc obrátí. V žádném případě nelze vycházet z domněnek, že státní orgány ochranu neposkytnou, jak tvrdila žalobkyně, pokud se alespoň nepokusila obrátit se na ně. Jelikož v řízení nebyly zjištěny skutečně důvodné obavy, že by žalobkyni při návratu na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí, které by mělo původ ve výhrůžkách bývalého manžela žalobkyně a nebylo prokázáno, že žalobkyně z důvodu takového nebezpečí, kdyby skutečně hrozilo, nemůže využít ochrany státních orgánů Ukrajiny, je neuložení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu zcela v souladu s tímto ustanovením. Proto soud dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

- 30 Závěrem musí soud dodat, že institut mezinárodní ochrany neslouží ke sloučení rodiny a pro posouzení splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany je nerozhodné, zda jsou v ČR všichni příbuzní žadatele. K úpravě pobytu cizince na území ČR slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Zákon o azylu je zákonem, který poskytuje ochranu cizincům pronásledovaným ve své vlasti z důvodů v tomto zákoně vyjmenovaných, rozhodně tento zákon neslouží k úpravě pobytu cizince.
- 31 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- 32 Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně